

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 10817-08-17 ליטוין נ' מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט

לפני כבוד השופטת דלית ורד

התובעים: אורן ליטוין

נגד

הנתבעים: מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט

פסק דין

לפני תובענה לתשלום פיצויים בסכום של 75,000 ₪ בגין הפרת הוראות חוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן "חוק התקשורת" או "החוק").

טענות התובע:

1. התובע טוען כי הנתבעת הפרה את סעיף 30א לחוק התקשורת. לטענתו, קיבל 178 הודעות "ספאם" מהנתבעת, וזאת מבלי שמסר מראש ובכתב את הסכמתו לקבל אל תיבת הדוא"ל שלו דברי פרסומת מהנתבעת (ההודעות מצורפות לכתב התביעה). יצוין כבר כעת כי חלק מההודעות צורפו בכפל, ראה סעיף 24 של כתב ההגנה.
2. בהודעות שקיבל התובע מופיעים, בין היתר, תכנים בדבר רכישת כרטיסים למשחקי כדורגל, רכישת מנוי לבריכה, יום פתוח ללימודי יוגה וללימודי נטורופתיה, קורסים שונים ועוד. לטענת התובע, המילה "פרסומת" אינה מופיעה בכותרת ההודעה ולא בתוכן המודעה, וזאת בניגוד להוראות סעיף 30א(א) לחוק התקשורת. עוד נטען כי הנתבעת עונה על התנאים בהגדרת "מפרסם" כפי שהם מופיעים בסעיף 30א(א) לחוק התקשורת.
3. לטענת התובע, סעיף 30א(י1) מזכה אותו בפיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק בסכום של עד 1,000 ₪ עבור כל הודעת "ספאם".
4. התובע טוען כי נגרמה לו טרדה בשל הודעות הנתבעת, במישורים הבאים:
  - א. קבלת ההודעה ובחינת תוכנה גזלו את זמנו;
  - ב. החדירה למרחב הפרטי של התובע פגעה באוטונומיה שלו;
  - ג. התובע השחית את זמנו לריק בכך שסינן ומחק את הודעות הנתבעת;
  - ד. התובע שילם עבור החיבור לאינטרנט לצורך מחיקת ההודעות.
5. התובע טוען כי טרם הגשת התביעה פנה לנתבעת ושלח אליה מכתב התראה, אך זו לא נענתה לדרישותיו לפיצוי, ומשכך נאלץ להגיש תביעה זו.

טענות הנתבעת:

6. עמדת הנתבעת היא כי יש לדחות את התביעה לגופה. לטענתה, מדובר בניסיון של התובע להתעשר על חשבונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 10817-08-17 ליטוין נ' מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט

7. הנתבעת טוענת כי בתאריך 21.1.11 נתן התובע את הסכמתו המפורשת לקבלת עדכונים בדוא"ל מהנתבעת, לרבות חומר פרסומי. זאת, באמצעות טופס מקוון שבו מילא התובע את פרטיו האישיים (ביניהם שם, כתובת דוא"ל ומספר טלפון). כן סימן התובע בטופס כי הוא מעוניין לקבל עדכונים מהנתבעת לכתובת הדוא"ל שלו, לרבות חומר פרסומי. נספח 1 לתצהיר עדות ראשית מטעם הנתבעת כולל פלט מחשב עם פרטי התובע לאחר שזה מילא את פרטיו בטופס המקוון, כולל אישורו לקבל דיוור. שבועיים לאחר שהתובע נרשם כאמור ומסר את פרטיו, נשלחה אליו ההודעה הראשונה, בפברואר 2011.
  8. לטענת הנתבעת, הודעותיה כוללות מנגנון המאפשר הסרה מרשימת התפוצה בלחיצת כפתור באמצעות קישור.
  9. הנתבעת טוענת כי התובע פנה אליה לראשונה בבקשת הסרה מרשימת התפוצה ביום 26.8.15 בשעה 00:34, לאחר שבמשך ארבע שנים וחצי קיבל הודעות בהתאם להסכמתו. הפנייה נעשתה בהודעת דוא"ל לנתבעת, ולא באמצעות לחיצה על הקישור ל"הסרה מרשימת התפוצה".
  10. הנתבעת טוענת כי מיד עם קבלת פנייתו של התובע, הסירה אותו מרשימת התפוצה והפסיקה לשלוח הודעות לתיבת הדוא"ל שלו. לשיטת הנתבעת, התובע המתין במצטבר כארבע שנים וחצי ולא פעל להסרתו מרשימת התפוצה.
  11. ביום 6.9.15 פנה התובע במכתב דרישה, שבו דרש כי הנתבעת תחדל ממשלוח הודעות לתיבת הדוא"ל שלו וכן כי הנתבעת תשלם לו פיצוי כספי בסך 42,000 ₪ בגין משלוח 42 הודעות פרסומיות.
  12. לטענת הנתבעת, לאחר שדחתה את טענות התובע בנימוק שהסכים למשלוח ההודעות, והפנתה אותו - באמצעות נציגיה - לאישורו כמתואר בסעיף 8 לעיל, המתין התובע שנתיים נוספות לפני שהגיש את התובענה הנוכחית.
  13. הנתבעת טוענת כי לא נפל פגם בהודעות הפרסומיות וכי הן נשלחו בהתאם לדרישות חוק התקשורת ולאחר שהתובע נתן את הסכמתו לקבלן.
  14. לטענת הנתבעת, עם פניית התובע, שבה התייחס ל-42 הודעות, הוא הוסר מרשימת התפוצה. כתב התביעה מתייחס, עם זאת, ל-178 הודעות. מדובר בפער של 136 הודעות שלא קיבלו ביטוי במכתב הדרישה, פער שאותו לא הסביר התובע בכתב תביעתו.
- המסגרת הנורמטיבית :**
16. סעיף 30א(ב) לחוק התקשורת אוסר על מפרסם לשלוח דבר פרסומי בהודעה אלקטרונית בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען שנמסרה בכתב, לרבות בהודעה אלקטרונית. סעיף 30א(ד) לחוק קובע כי גם אם הסכים נמען לקבלת דברי פרסומי, הוא רשאי בכל עת להודיע על סירובו לקבלם ולחזור בו מהסכמתו. הסעיף קובע עוד כי הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומי, לפי בחירת הנמען.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 10817-08-17 ליטוין נ' מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט

17. סעיף 30א(ה) לחוק מטיל חובה על המפרסם לציין בכותרת ההודעה האלקטרונית את היותה של ההודעה דבר פרסומת. כמו כן עליו לכלול בהודעה כתובת תקפה של המפרסם ברשת האינטרנט לצורך מתן הודעת הסירוב. סעיף 30א(ה)(1)(ג)(1) לחוק קובע כי - **"זכותו של הנמען לשלוח, בכל עת, הודעת סירוב כאמור בסעיף קטן (ד), ודרך אפשרית למשלוח הודעה כאמור שהיא פשוטה וסבירה בנסיבות העניין, ואם דבר הפרסומת משוגר באמצעות הודעה אלקטרונית – כתובת תקפה של המפרסם ברשת האינטרנט לצורך מתן הודעת סירוב"**.

18. סעיף 30א(ט) לחוק מגדיר הפרה של הוראות סעיף 30א כעוולה אזרחית, הכפופה לתחולת פקודת הנזיקין [נוסח חדש]. סעיף 30א(י) לחוק מאפשר לבית המשפט לפסוק בגין כל הפרה כנ"ל פיצויים ללא הוכחת נזק בסכום שלא יעלה על 1,000 ₪ עבור כל הודעת דבר פרסומת שקיבל הנמען בניגוד להוראות הסעיף.

דיון והכרעה :

19. מספר פסקי דין של בית המשפט העליון נדרשו לסוגיות הכרוכות בסעיף 30א לחוק התקשורת. הודגש כי בבואו לקבוע את סכום הפיצוי שומה על בית המשפט לשים לנגד עיניו את השיקולים המנויים בחוק שמטרתם להשיג את תכליותיו האמורות (אכיפה, הרתעה ועידוד הגשת תובענות יעילות), מצד אחד; ולוודא שהפיצוי לא יהיה מעבר לנדרש לצורך השגתן, מצד שני. הפיצוי נועד להכווין את התנהגות הנתבע באופן שפרסום עתידי במתכונת זו יהיה בלתי כדאי עבורו (ראה, רע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי, בפסקה 10 לפסק דינו של השופט פוגלמן). המחלוקת שהתגלעה בפסיקה נוגעת לשאלת האם ניתן להפחית את סכום הפיצוי הסטטוטורי, עד כדי איונו. עם זאת, אין חולק כי תום ליבו של התובע הינו בגדר שיקול רלבנטי בעת קביעת סכום הפיצוי שייפסק לטובת התובע.

ב-רע"א 2904/14 זיו גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ קבע כב' השופט רובינשטיין בפסקה יב לפסק דינו כי **"בבואם לפסוק פיצוי לדוגמה לפי סעיף 30א(י) לחוק התקשורת, על בתי המשפט לראות ברף העליון שהציב המחוקק – 1,000 ש"ח – נקודת מוצא, ממנה כמובן ניתן להפחית, במקרים המתאימים. ברי, כי אין משמעות הדבר שכל אימת שפלוגי יפר את סעיף 30א, ייפסק פיצוי לדוגמה בשיעור המרבי הנקוב בחוק, ויש להביא בחשבון את מכלול הנסיבות, לרבות השיקולים המנויים בסעיף 30א(י)(3). הכלל הוא איפוא, כי הסכום הנקוב בסעיף 30א(י)(1) הוא סכום המוצא לפסיקת הפיצוי לדוגמה, ממנו ניתן – בנסיבות המתאימות – להפחית"** השופט רובינשטיין התייחס גם לעניין חובתו של הנפגע להקטנת הנזק, וכתב **"הפיצויים הניתנים על פי סעיף 30א לחוק הם כאמור פיצויים לדוגמה, דהיינו – אינם נגזרים ישירות ממידת הנזק הקונקרטי אשר נגרם למאן דהוא. בפיצויים מעין אלה, לא הטיל המחוקק על הנפגע חובה שבדין להקטין את נזקו (ואין באמור, כמובן, כדי להפחית מחובתו של הנפגע, ככל בעל דין בכל עניין משפטי, לנהוג בתום לב)".** השופט רובינשטיין ממשיך ומציין **"עם זאת, אין בדברים אלה כדי למנוע מבתי המשפט, בקביעת גובה הפיצויים שיש לשלם על הפרת סעיף 30א לחוק, לשקלל בין יתר הגורמים גם את העובדה שהמעוול**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 10817-08-17 ליטוין נ' מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט

איפשר להסיר את שמו של הניזוק מרשימת תפוצת דברי הפרסומת בקלות יחסית, וכל העושה כן הרי זה משובח וייפטר מן המטרד במהרה; אולם הדגש הוא על האופן בו התנהג המעוול ולא על חובתו של הניזוק להקטין את נזקו. ודוק, אין מדובר באמירה בעלת משמעות סמנטית בלבד, שכן החלה של חובת הקטנת הנזק כפשוטה יכולה להביא לכך שסכום הפיצויים יתאפס כליל, שעה שבית משפט יקבע בעניינו של פלוני כי יכול היה למנוע את הנזק שנגרם לו במאמץ סביר, ועל כן אין מקום לפצותו כלל." (פסקה יג' לפסק דינו של השופט רובינשטיין).

20. ב-רע"א 1954/14 אילן חזני נ' שמעון הנגבי (סיתונית מועדון דאיה ורחיפה במצנחים), דן כב' השופט פוגלמן בשאלת חובתו של התובע לפי חוק התקשורת להקטין את נזקו על-ידי הסרה מרשימת התפוצה וכן בשאלה מהי אמת המידה לפיצוי לפי סעיף 30א(י) לחוק התקשורת. השופט פוגלמן סבור, כמו השופט רובינשטיין, כי אין לחייב את התובע בחובת הקטנת נזק, אולם לדעתו העובדה שהמפרסם מאפשר הסרה מרשימת התפוצה, באמצעות קישור, אין בה כדי להקטין את הפיצויים שעל המפרסם לשלם לתובע.

השופט רובינשטיין, שישב אף בדין בפרשה זו, עונה לשופט פוגלמן בזו הלשון:
"אבקש להטעים, כי בסופו של יום הניואנס שבין חברי לביני מתבטא בשאלה האם האפשרות להסיר הכתובת מן התפוצה היא שיקול בקביעת הפיצוי או שמא יש להותיר את עניין הפיצוי (כאמור בסיפת דברי חברי) למערך שיקולים רחב כללי לעניין ההפחתה, שיופעל בכל מקרה לפי נסיבותיו. דומני שההבדל בינינו הוא בסופו של יום "הצהרתי" יותר מאשר מעשי, שכן שיקול הדעת קיים ועומד ובית המשפט יפעל לפיו, ובכך דעותינו דומות. אדגים רק, כי בטוחני שחברי יסכים כי – אם ניטול מקרה קיצוני – שאם פלוני יקבל יום אחר יום הודעות במשך שנה (ויכול היה להסיר), אין פירוש הדבר שייפסקו לו 360,000 ₪ פיצויים, ואף לא בקירוב לכך. עצם תוצאת ענייננו הנוכחי מול פרשת גלסברג באשר לפיצוי (אמנם לא באשר לשכר הטרחה) יוכיח."

כב' השופט עמית מסכם את המחלוקת בזעיר אנפין שבין שני השופטים האחרים: **"גישתו של חברי, השופט פוגלמן, לפיה אין להפחית את סכום הפיצוי אך בשל כך שבעל הדין אינו פועל אקטיבית להסיר עצמו מרשימת התפוצה, אינה סותרת את גישתו של חברי, השופט רובינשטיין, בעניין גלסברג, שם נקבע כי רשאי בית המשפט "לשקלל בין יתר הגורמים גם את העובדה שהמעוול אפשר להסיר את שמו של הניזוק מרשימת תפוצת דברי הפרסומת בקלות יחסית" (שם, פסקה י"ג). לכן, אני מצטרף להערת ההבהרה של השופט רובינשטיין כי ספק אם להבדלי הניואנסים יש נפקות מעשית. בשורה התחתונה, מתן האפשרות להסרה מרשימת התפוצה, היא כשלעצמה, אינה מחייבת הקטנת הפיצוי, אך רשאי בית המשפט להתחשב בעובדה זו במכלול השיקולים"**.
 21. מהפסיקה שצוינה לעיל עולה כי נתון לבית המשפט שיקול דעת רחב בבואו לפסוק את סכום פיצויים, ככל שטענות התובע נמצאו מוצדקות (וראו גם, רע"א 6 יוגב עזרא נ' הזנק להצלחה בע"מ, בפסקה י' להחלטת השופט רובינשטיין).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 10817-08-17 ליטוין נ' מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט

עם זאת, בית המשפט העליון הדגיש בפסיקתו כי אם אכן נמצאו טענות התובע מוצדקות, ובה-בעת יראה בית המשפט כי שיקולים שונים מצדיקים הפחתה של הפיצויים, אזי רק במקרים מיוחדים תגיע הפחתה זו לכדי שלילה מוחלטת של הפיצויים.

כך ב- רע"א 7064/17 ארד נ' מנקס אונליין טריידינג בע"מ, בפסקה 27 לפסק דינו של כב' השופט מוזז: "אכן החוק קובע כי 'רשאי בית המשפט לפסוק בשל הפרה זו פיצויים שאינם תלויים בנזק' (סעיף 330א(1)), ולכאורה משתמע מכך כי רשאי הוא ממילא גם שלא לפסוק פיצויים כאלה כלל. ברם, בהעדר צורך בהוכחת נזק קשה לחשוב על נסיבות העשויות להצדיק שלילה מוחלטת של פיצויים. תוצאה כזו לכאורה אינה הולמת את תכליתו של החוק להעניק פיצוי לנפגע הודעת ספאם ללא צורך בהוכחת נזק כדי ליצור הרתעה אפקטיבית כלפי שולחי הודעות ספאם. תוצאה כזו גם אינה מתיישבת עם ההלכה לפיה על בתי המשפט להתייחס לרף העליון של הפיצויים שקבע המחוקק (1000 ₪) כנקודת מוצא בקביעת גובה הפיצוי, ממנה ניתן לסטות במקרים מתאימים (ענין גלסברג, פסקה י"ב). המשמעות של הלכה זו היא, כי מי שהוכיח את תביעתו זכאי, כנקודת מוצא, לפיצוי בשיעור הקבוע בחוק, בכפוף לשיקול דעת בית המשפט להפחית משיעור זה בהתאם לשיקולים הקבועים בחוק או שיקולים אחרים בדומה לאלה המגשימים את תכלית החוק."

מן הכלל אל הפרט:

22. האם זכאי התובע במקרה שלפנינו לפיצויים על פי סעיף 330א(1) לחוק התקשורת? אין חולק על כך שהנתבעת היא "מפרסם" כהגדרתו של מונח זה בסעיף 330א(א) לחוק. ההודעות נשואות התביעה כוללות מידע הנוגע לפעילות ספורטיבית, אורח חיים בריא, תזונה ורפואת ספורט, אך גם מידע והמלצות בנוגע לקורסים, חוגים ופעילויות שונות של המכון. מכאן שההודעות נועדו גם כדי להביא לרכישת שירותים או שיש בהן כדי לעודד הוצאת כספים, ולכן הן בגדר "פרסומת", כהגדרתה באותו סעיף. עלינו לקבוע אפוא האם שוגרו ההודעות בניגוד להוראות חוק התקשורת.

23. לטענת הנתבעת, ביום 21.1.11 פנה התובע לנתבעת והתעניין בקורס מדריכי כושר. אגב כך מילא טופס מקוון, הכולל בקשה לפרטים אישיים וכן סימון להסכמה לקבלת מידע פרסומי. הנתבעת טוענת כי התובע סימן כי הוא מעוניין לקבל עדכונים כאמור, וצירפה לכתב ההגנה וכן לתצהיר עדות ראשית שהוגש מטעמה, פלט ממוחשב המעיד, לדבריה, על הסכמה זו. התובע בחר שלא לחקור את מר אלעד להב, מנהל קשרי הלקוחות והאחראי על אנשי המחשוב אצל הנתבעת (ראה, פרוטוקול מיום 24.10.18, עמוד 2 שורה 32), ומכאן שלא ניתן לקבוע כי המצהיר מטעם הנתבעת אינו הגורם המתאים על מנת לאשר כי הפלט הוא אותנטי ומשקף את הרשמתו של התובע.

מעבר לכך, הנני סבורה כי גרסתו של התובע הייתה גרסה מתפתחת, ומשכך עוררה קשיים. בכתב התביעה לא גילה התובע כי הוא פנה לנתבעת ומסר לה את פרטיו. בדיון שנערך ביום 24.10.18, כשנשאל התובע כיצד הגיעו פרטיו אל הנתבעת, הוא אישר "כנראה שהתעניינתי, לא ביקשתי לקבל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 10817-08-17 ליטוין נ' מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט

פרסום" (עמוד 1 שורה 14). בסיכומים אושר כי התובע הוא שפנה לנתבעת, אך נטען כי לא נאמר לו כי פרטיו ישמשו לדיוור (זאת בניגוד לטענה הקודמת כי התובע לא הסכים לקבל דברי פרסומת).

24. משקבענו כי התובע הסכים לקבל את דברי הפרסום מהנתבעת, הרי שאותן הודעות שנשלחו אליו מתאריך 21.1.11 (יום מילוי הטופס) ועד לתאריך 26.8.15 (יום הפנייה הראשונה בבקשה להסרה מרשימת התפוצה, בדואר אלקטרוני מתאריך זה) לא מפרות את סעיף 30א(ב) לחוק התקשורת. ההודעות נשלחו אל התובע לאחר שהביע את הסכמתו, ולא בניגוד לרצונו. למעשה, מדובר בכלל ההודעות שאליהן מתייחס התובע, שכן כל ההודעות המצורפות לתביעתו נשלחו לפני 26.8.15.

25. האם מפרות ההודעות הוראות אחרות של חוק התקשורת?

סעיף 30א(ה) לחוק קובע כלהלן:

(ה) (1) **מפרסם המשגר דבר פרסומת בהתאם להוראות סעיף זה יציין בו את הפרטים האלה באופן בולט וברור, שאין בו כדי להטעות:**

(א) **היותו דבר פרסומת; המילים "פרסומת", "בקשת תרומה" או "תעמולה", לפי העניין, יופיעו בתחילת דבר הפרסומת, ואם דבר הפרסומת משוגר באמצעות הודעה אלקטרונית – בכותרת ההודעה;**

(ב) **שמו של המפרסם, כתובתו ודרכי יצירת הקשר עמו**

כל ההודעות שצורפו לכתב התביעה חסרות את המילה "פרסומת" בכותרתן. על פניו, די בכך כדי להפר את הוראות סעיף 30א(ה)(1) (א) לעיל ולהצדיק פיצויים ללא הוכחת נזק, לפי סעיף 30א(י).

26. במכתב הדרישה של התובע לנתבעת מתאריך 6.9.15 טען התובע כי התקבלו בתיבת הדוא"ל שלו 42 הודעות "ספאם". בכתב התביעה עלה מספר ההודעות ל-178. כשנשאל התובע לפרש הפער בין 178 ההודעות שבכתב התביעה נטען כי נשלחו לו לבין 42 ההודעות שציין במכתב הדרישה מטעמו, השיב התובע: **"אחרי המכתב אני נברתי וחפתי בתוך תיבת המייל שלי וגיליתי ומצאתי מאות הודעות בכתב"** (פרוטוקול מיום 24.10.18, שורות 17-18). אני סבורה כי התנהלות זו מעידה על חוסר תום לב מצדו של התובע, אשר יגע וחפש הודעות ישנות ונשכחות, אשר בזמנו לא היה בהן כדי לגרום לו לפעול להסרתו מרשימת התפוצה.

חשוב להדגיש כי במקרה דנן, בניגוד לנאמר בכתב התביעה, כתובת האי-מייל של הנתבעת כן צוינה בהודעות שנשלחו מטעמה. ביום 26.8.15 שלח התובע בחוזר הודעת אי מייל לנתבעת, בת שורה אחת, ובה ביקש את הסרתו מרשימת התפוצה. בקשתו זו נענתה על ידי הנתבעת, והודעות נוספות לא נשלחו לתובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 10817-08-17 ליטוין נ' מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט

כשנשאל התובע מדוע לא נקט בדרך פשוטה וקלה זו במשך ארבע וחצי שנים, לא הייתה בפיו תשובה משכנעת. כשציין: "ב-2011 לא הייתי מודע לזכויות שלי לתביעה". (פרוטוקול מיום 24.10.18, עמוד 1, שורה 16). כלומר, התובע יכול היה במשך ארבע וחצי שנים להודיע על סירוב לקבלת הודעות מהנתבעת, באותה דרך שבה שוגר דבר הפרסומת, זאת כנדרש בהוראת סעיף 30א'(ד)(1) לחוק. עם זאת, התובע נמנע מכך. איני סבורה כי התנהלות זו מעידה על תום לב מצדו של התובע.

27. בהתאם לפסיקה שהובאה לעיל, בית המשפט רשאי להפחית את סכום הפיצויים, תוך שהוא לוקח בחשבון את תום ליבו של התובע, והאפשרות שניתנה לתובע להסיר את שמו מרשימת התפוצה בכל עת. ואולם, רק במקרים יוצאי דופן יישללו דמי הפיצויים כליל. נציין כי בפרשה דומה בימ"ש השלום והמחוזי שללו כליל את הפיצויים בגין אי הכללת המילה "פרסומת", בהיותה הפרה שאינה מצויה ברף הגבוה, וראו לעניין זה את דברי כב' השופטת כהן בפסקה 10 לפסק-דינה ברתי"ק (ת"א) 71598-07-17 רז נ' לוי ואח', ואת דברי כב' השופט נבון בתביעה המקורית באותה פרשה, ת"ק 49785-12-16 רז נ' לוי ואח', בפסקה 29 לפסק-דינו.

עוד יש לציין כי לכתב התביעה צורפו הודעות בכפל. בדיון שנערך ביום 24.10.18 התחייב בא כוח התובע להגיש בתוך 14 ימים רישום של מספר ההודעות שבגינם הוגשה התביעה, אך הדבר לא בוצע.

סוף דבר

28. בגין אי ציון המילה "פרסומת" כדרישת סעיף 30א(ה)(1)(א) לחוק התקשורת, ובשקלול כלל הנתונים כמפורט לעיל, לרבות מספר ההודעות שבגינן הוצא מכתב הדרישה (42 הודעות), נראה לי כי בנסיבות העניין יהיה זה הולם והוגן להעמיד את סכום הפיצוי על סכום גלובלי של 5500 ₪. בנוסף, הנתבעת תישא בהוצאות המשפט של התובע בסכום של 1500 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום בפועל. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י' טבת תש"פ, 07 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.

גלי ארז
דלית ורד, שופטת

